

ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců **a) A. M.** a **b) A. M.1**, zastoupených JUDr. Janem Vočkou, advokátem se sídlem Horní nám. 12, 755 01 Vsetín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 4. 2010, č. j. KUZL 19032/2010 a č. j. 20081/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2012, č. j. 29 A 87/2011 - 21,

takto:

**I.** Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2012, č. j. 29 A 87/2011 – 21, **se zrušuje**.

**II.** Žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 4. 2010, č. j. KUZL 19032/2010 a č. j. 20081/2010, **se odmítá**.

**III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**IV.** Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Jana Vočky **se určuje** částkou 7.920 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 4. 2010, č. j. KUZL 20081/2010 zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 4. 11. 2009, č. j. MÚVS-S 15745/2008 OÚPSŘ 330/Hr-12, jímž bylo žalobkyni a) nařízeno odstranění stavby kůlny provedené bez rozhodnutí stavebního úřadu na pozemku parc. č. 1355/13 a stavby altánu provedené bez v rozporu s opatřením stavebního úřadu na pozemku parc. č. 1355/4, vše v katastrálním území Zděchov, a současně byla žalobkyni a) uložena povinnost nahradit náklady řízení. Dalším rozhodnutím z téhož dne vydaným pod č. j. KUZL 19032/2010 žalovaný zamítl odvolání žalobců a) a b) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 4. 11. 2009, jímž bylo žalobcům a) a b) nařízeno odstranění přístavby a stavebních úprav chaty č. ev. 068 na pozemcích st. p. č. 680, parc. č. 1355/4 v katastrálním území Zděchov provedených bez rozhodnutí stavebního úřadu a současně byla žalobcům a) a b) uložena povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Žalobci podali dne 26. 10. 2011 u Nejvyššího správního soudu obsáhlé podání, v němž mimo jiné požadovali zrušení uvedených rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 Ao 6/2011 – 21, postoupil žalobu proti těmto rozhodnutím žalovaného Krajskému soudu v Brně. Usnesení nabylo právní moci dne 25. 11. 2011. Krajský soud následně usnesením ze dne 31. 1. 2012, č. j. 29 A 87/2011 – 21, žalobu odmítl (výrok I.), zamítl návrh žalobců na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce (výrok II. a III.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.). K odmítnutí žaloby krajský soud v odůvodnění uvedl, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že žalobou napadená rozhodnutí již byla předmětem soudního přezkumu. Stalo se tak v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně, které bylo pravomocně skončeno usnesením ze dne 20. 10. 2011, č. j. 29 A 60/2011 – 24. Krajský soud proto novou žalobu žalobců odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) pro neodstranitelnou podmínku řízení – překážku věci rozhodnuté.

## II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Proti usnesení krajského soudu podali žalobci včasnou blanketní kasační stížnost. Nejvyšší správní soud na základě připojené žádosti usnesením ze dne 16. 5. 2012, č. j. 1 As 74/2012 – 41 přiznal žalobcům osvobození od soudního poplatku, ustanovil žalobcům zástupce z řad advokátů a vyzval žalobce, aby ve lhůtě jednoho měsíce svou kasační stížnost doplnili o důvody, pro něž napadají usnesení krajského soudu.

[4] Soudem ustanovený zástupce v doplnění kasační stížnosti uvedl, že žalobci napadají výrok I. usnesení o odmítnutí žaloby. Dále uvedl, že v předmětem řízení vedeném pod sp. zn. 29 A 60/2011 u Krajského soudu v Brně byl skutečně mimo jiné i žalobní požadavek na zrušení nyní napadených rozhodnutí žalovaného. O této žalobě však Krajský soud v Brně v řízení vedeném pod sp. zn. 29 A 60/2011 meritorně nerozhodl, neboť žalobu odmítl z důvodu opožděného podání žaloby. Žalobci namítají, že odmítnout žalobu s odkazem na *res iudicata* lze jen za situace, kdy takovému rozhodnutí předchází rozhodnutí ve věci samé, a že nepostačuje, pokud předchozí pravomocné rozhodnutí řešilo toliko otázky procesního charakteru. Žalobci proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud

předmětné usnesení Krajského soudu v Brně v napadené části zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] V soudem určené lhůtě doplnili kasační stížnost též sami žalobci. Nejprve obecně poukázali na to, že žádná z jejich podaných žalob u Krajského soudu v Brně a Krajského soudu v Ostravě nebyla vůbec projednána, nýbrž v rozporu se zákonem odmítnuta. Dále popsali průběh správních řízení směřujících k vydání napadených rozhodnutí, přičemž ode dne vydání těchto rozhodnutí (tj. 6. 4. 2010) je třeba dle žalobců počítat dvouletou lhůtu pro podání žaloby ve smyslu § 84 odst. 2 s. ř. s. Lhůta pro podání žaloby tedy uplynula až dne 6. 4. 2012 a Krajský soud v Brně se zmýlil, pokud toto ustanovení nepoužil a žalobu odmítl.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobci již předmětná správní rozhodnutí napadli žalobou u krajského soudu v Brně. Toto řízení bylo ukončeno usnesením ze dne 20. 10. 2011, č. j. 29 A 87/2011 – 24, kterým byla žaloba odmítnuta, neboť napadená rozhodnutí byla žalobcům doručena dne 9. 4. 2010, resp. 14. 4. 2010, a žaloba proti těmto rozhodnutím byla podána dne 7. 9. 2011, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil s odůvodněním napadeného usnesení krajského soudu; otázku existence překážky věci pravomocně rozhodnuté ponechal na posouzení Nejvyššího správního soudu. K doplnění kasační stížnosti podanému žalobci žalovaný uvedl, že argumentace v něm obsažená nesměřuje proti napadenému usnesení krajského soudu. Žalobci se zde vyjadřují ke stavbám, které byly předmětem řízení o odstranění stavby a ke lhůtě pro podání žaloby u správního soudu (navíc nikoliv v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ale v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu), což není předmětem řízení o kasační stížnosti. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

## III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost napadá usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, a proto přichází pro žalobce v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud může posoudit pouze správnost závěrů krajského soudu, které jej vedly k odmítnutí žaloby; nemůže se však zabývat námitkami žalobců, jež se týkají zákonnosti samotných rozhodnutí žalovaného a eventuálních vad řízení před ním.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve soustředil svou pozornost k otázce, zda byla v dané věci dána překážka věci rozhodnuté, neboť žalobci namítají, že tomu tak nebylo. Odmítnout žalobu proti správnímu rozhodnutí podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro překážku věci rozhodnuté může správní soud tehdy, jsou-li kumulativně splněny dvě podmínky: 1) totožnost přezkoumávaného správního rozhodnutí a 2) existence soudního rozhodnutí o něm. Ve vztahu k druhé podmínce judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že překážku věci rozhodnuté mohou představovat pouze meritorní rozhodnutí v téže věci. *„Za meritorní rozhodnutí je v případě správního soudnictví nutno považovat především rozsudky, a z usnesení pouze ta, kterými se rozhoduje ve věci (§ 53 odst. 1 s. ř. s.). Meritorními rozhodnutími vydávanými soudem v řízeních vedených podle dílu prvního, hlavy druhé, části třetí jsou rozsudky, jimiž se žaloba zamítá nebo jimiž se rozhodnutí správního orgánu ruší pro nezákonnost nebo pro vady řízení a věc se vrací tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení (§ 78 s. ř. s.), neboť v takových případech je skutečně rozhodováno o meritu věci, tj. zda byla žaloba důvodná či nikoliv a zda napadené rozhodnutí správního orgánu trpělo nezákonností nebo vadami řízení či nikoliv. Překážku věci rozhodnuté naopak nepředstavují ta rozhodnutí, jimiž se o věci meritorně nerozhoduje proto, že se návrh jako nepřípustný odmítá nebo pro nesplnění podmínek řízení*“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2004, č. j. 3 Azs 324/2004 – 52, a ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 30/2004 – 71).

[11] Nejvyšší správní soud si vyžádal spis Krajského soudu v Brně, sp. zn. 29 A 60/2011. Ze spisu zjistil, že žalobci podali ke krajskému soudu dne 8. 9. 2011 žalobu směřující mimo jiné proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2010, č. j. KUZL 19032/2010 a č. j. KUZL 20081/2010. Jednalo se tedy o totožná rozhodnutí žalovaného, jež byla napadena žalobci i v nyní projednávaném případě. První podmínka existence překážky věci rozhodnuté je proto naplněna.

[12] Kasační soud nicméně z uvedeného soudního spisu dále zjistil, že o této žalobě rozhodl Krajský soud usnesením ze dne 20. 10. 2011, č. j. 29 A 60/2011 – 24, jímž žalobu proti rozhodnutím žalovaného odmítl jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proti tomuto usnesení, jež nabylo právní moci dne 18. 11. 2011, nebyla podána kasační stížnost. Krajský soud předmětným usnesením nerozhodoval o meritu věci – zda napadená rozhodnutí žalovaného byla nezákonná, či zda v řízení před žalovaným došlo k vadám řízení, které mohly mít vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí – nýbrž posuzoval pouze otázku včasnosti žaloby. Toto usnesení proto nelze považovat za soudní rozhodnutí, jímž bylo meritorně rozhodnuto o žalobě žalobců. V projednávaném případě tak nebyla dána druhá podmínka pro odmítnutí žaloby z důvodu překážky věci rozhodnuté. Nejvyšší správní soud proto shledal naplněným kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a napadené usnesení krajského soudu zrušil.

[13] Dále se Nejvyšší správní soud zaobíral tím, zda v řízení před krajským soudem nebyly dány jiné důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci. Pokud by zdejší soud takové důvody shledal, byl by povinen podanou žalobu sám odmítnout, postoupit nebo zastavit řízení o ní (§ 110 odst. 1 s. ř. s. věta první za středníkem).

[14] Z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 20. 10. 2011, č. j. 29 A 60/2011 – 24, Nejvyšší správní soud zjistil, že první napadené rozhodnutí žalovaného ze dne

6. 4. 2010, č. j. KUZL 19032/2010 bylo žalobcům doručeno dne 14. 4. 2010 a druhé rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2010, č. j. KUZL 20081/2010, jim bylo doručeno dne 9. 4. 2010. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti správnímu rozhodnutí podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout. v projednávaném případě nestanoví zvláštní zákon odlišnou lhůtu pro podání žaloby. Dvouměsíční lhůta, v níž mohli žalobci brojit proti citovaným rozhodnutím žalovaného, tak žalobcům uplynula dne 14. 6., resp. 9. 6. 2010.

[15] Žalobci podali žalobu k Nejvyššímu správnímu soudu dne 26. 10. 2011; žaloba byla následně postoupena Krajskému soudu v Brně (fyzicky doručena dne 1. 12. 2011). Okamžik postoupení, resp. doručení, žaloby Krajskému soudu v Brně na včasnost žaloby nemá vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 8 As 2/2008 – 112, publikovaný pod č. 1721/2008 Sb. NSS). Nicméně je zjevné, že k podání žaloby Nejvyššímu správnímu soudu došlo více než rok poté, kdy žalobcům uplynula zákonná lhůta k podání žaloby. Krajský soud měl tedy správně žalobu žalobců odmítnout pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[16] Nad rámec věci k námitce žalobců, že měla být v dané věci aplikována dvouletá lhůta stanovená v § 84 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud poznamenává, že tato lhůta je určena pro podání žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu či donucení správního orgánu. Žalobci však svoji žalobou napadali správní rozhodnutí, pro nějž je stanovena lhůta pro podání žaloby ve shora citovaném § 72 odst. 1 s. ř. s.; ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. nelze na případ žalobců použít. K obecnému tvrzení žalobců, že všechny jejich žaloby podané ke Krajskému soudu v Brně a Krajskému soudu v Ostravě byly nezákonně odmítnuty, zdejší soud podotýká, že předmětem kasačního řízení nemůže být posuzování zákonnosti jiného než kasační stížností napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto posoudil zákonnost výlučně napadeného usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2012, č. j. 29 A 87/2011 – 21; k rozhodnutím vydaným v jiných soudních řízeních, jež žalobci vedou, není zdejší soud oprávněn se vyjadřovat.

## IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil žalobcům v tom, že řízení v jejich věci nemělo být odmítnuto podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro překážku věci rozhodnuté; zároveň však shledal, že žaloba byla podána opožděně. Za situace, kdy sice výrok rozhodnutí krajského soudu obstojí, avšak důvody, pro něž takto bylo rozhodnuto, již nikoliv, neměl Nejvyšší správní soud jinou možnost, než kasační stížností napadené usnesení zrušit (srov. usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS). Současně však postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věta prvá za středníkem z úřední povinnosti [§ 109 odst. 4, § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] odmítl žalobu proti rozhodnutím žalovaného.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. To se

vztahuje jak na řízení před Nejvyšším správním soudem, tak na řízení před soudem krajským (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[19] Zástupci, který byl žalobcům ustanoven soudem, přiznal soud 2x 4.200 Kč za dva společné úkony právní služby při zastupování dvou osob spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] snížené o 20 %, tedy 6.720 Kč (ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu), a 600 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupci náleží 7.320 Kč. Tato částka bude zástupci žalobců vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu

1 As 74/2012 - 76

# O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Marií Žiškovou v právní věci žalobců **a) A. M.** a **b) A. M.2**, zastoupených JUDr. Janem Vočkou, advokátem se sídlem Horní nám. 12, 755 01 Vsetín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 4. 2010, č. j. KUZL 19032/2010 a č. j. 20081/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2012, č. j. 29 A 87/2011-21,

takto:

Ve výroku IV. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2012, č. j. 1 As 74/2012 – 70 **se** částka odměny ustanoveného advokáta ve výši 7.920 Kč **opravuje** na částku ve výši 7.320 Kč.

## Odůvodnění:

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2012, č. j. 1 As 74/2012 – 70, bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2012, č. j. 29 A 87/2011 – 21, a současně byla odmítnuta žaloba žalobců proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 4. 2010, č. j. KUZL 19032/2010 a č. j. 20081/2010.

Ve výroku IV. uvedeného rozsudku, jímž byla určena odměna ustanoveného advokáta JUDr. Jana Vočky, byla nesprávně uvedena částka přiznané odměny ve výši 7.920 Kč namísto částky 7.320 Kč. Jedná se o chybu v psaní, která je zjevná při porovnání s odůvodněním rozsudku v bodu [19]. Předsedkyně senátu proto postupem podle § 54 odst. 4 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, tuto chybu opravila vydáním opravného usnesení.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu